

חיל הצנחנים, ארגונו וציוורו

(מתוך חוברת)

ראשיתו

הרעיון הרוסי על חיל צנחנים מיוחד עורר בשעתו ענין רב. בשנת 1935, הזמין אליו הנג'רל פון פריטש, שהיה בעת ההוא המפקד העליון של הצבא הגרמני, את מר שפרלינג, מנהלו של "ביה"ם הגרמני לטייסים מסחריים" ולאחר זמן – נג'רל ב. הילד-האווירי. (מן הראוי לציון כי "ביה"ם לטייסים מסחריים" האמור היה ארגון סודי להקמת כוח-האוויר הגרמני). מר שפרלינג שוחרר מתפקידו לשלושה חדשים, שבילה אותם במוסקבה, בתקירת פעולותיו של חיל הצנחנים הרוסי.

בשובו לגרמניה בחר מר שפרלינג שלושים מטובי טייסיו המסחריים ופרש יחד אתם לשדה התעופה של שטאקן, על אם דרך-המכוניות המפורסמת ברלין-המבורג. כאן, בתוך שטח מוקף חומה, שהה עם אנשיו חדשים רבים. עונש מות היה צפוי לאנשים שיתקרכו לאיזור זה ללא רשיון מיוחד. הדבר היחיד שעובר אורח יכול היה לראותו מצד הדרך היו פגזים ובנינים מזוים בצורתם.

מר שפרלינג מסר לאנשיו את כל מה שלמד הוא עצמו במוסקבה. בעזרתו המדעית של "המשרד לחקירת הפסיכולוגיה של ההגנה" ליד בית החולים לחיילים חלשים שבברלין, עובדה תכנית מושלמת לאימון צנחנים, שנתפרסמה בינואר 1936 בשם "הוראות להקמת יחידות צנחנים".

ביים לאימון צנחנים נפתח בשפנדאו, ורק מתנדבים נתקבלו ללמוד בו. חמשים צנחנים יצאו לספרד, ב"לנין הקונדור", אבל 28 מהם חזרו משם. על יסוד הידיעות שרכשו בנסיונותיהם המעשיים, קמה כנאטוב, סמוך לברלין, אקדמיה לנְהָלֵי צנחנים, בצורת מחלקה של "האקדמיה למלחמה האווירית".

ב-1938 היו לגרמנים רק שני רגימנטים של צנחנים, ככל אחד מהם שני בטליונים, וכל בטליון היה מורכב מ-500 איש**.

יחידות אלו סבלו אכזרות קשות ביותר בארצות השפלה וכנורבניה. בשים לב לזמן הממושך הנדרש להכשרת יחידות אלו, לא יכלו להיות לגרמנים באביב 1941 יותר מאשר 8 רגימנטים בערך. נראה הדבר שתמיד נמצא באימון מספר רב של טירונים בכתי הספר הראשיים אשר בשטאקן, באקדמיה שבנאטוב, בשפנדאו ובשטנדל.

האימון

רק אנשים בעלי רמה נכונה של השכלה, תפיסה, הכשרה תכנית וכושר גופני מתקבלים ליחידות הצנחנים. תחילה הם מקבלים אמון כללי ראשוני של חיל רגלים. אחרי כך מתחיל הטריון להתאמן בצנחנות עצמה.

הצנחן-בעתיד מתחיל באימון קרקע, לומד את הטיפול במצנה, וכיצד בודקים

* שם חיל-המשלוח של "מתנדבים" גרמנים, שפעל לצדו של פרינק; ראשיתו – בטייסות האוויר "המתנדבות" – "קונדור", שם מין נשר בהרי האנדים באמריקה הספרדית.

** כבר בסוף 1938 נתפרסם בלונדון דו"ח מחרצה שחורצתה בפני "חברת השרותים המאוחדת המלכותית" של הכוחות המזוינים הבריטיים, על מעשהו של אחד הבטליונים הללו שנתח בשלמותו מאוירונים על כיכר האמונים ליד סקרסקינגו שאצל פוסטום.

ומכונים אותו באויר. הוא לומד את מהירות הצניחה בתנאי לחץ האויר שבנובה:
שונה, ובתנאי מזג אוויר שונים ומשתנים, ואת שעור הזמן הנדרש לירידה.
לאחר שהוא עובר את דרגות ההכנה בקפיצות ממגדלים, הריהו עובר לקפיצות
מאווירון, תחילה בלי עומס־ציוד, ולאחר כך בחגור * ההולך וכבד. כרגיל נערכות כשש
קפיצות כאלו. הקפיצות כוללות גם ירידות־לילה וירידות בסכיבה זרה. אולת היא
לחשוב שהזמן הנות ביותר להתקפה הוא עם שחר או בין הערבים, כי הצנחן מוכשר
לרדת בכל שעת היום או הלילה, וגם בתנאי מזג אוויר גרועים. יש לציון כי הנרמנים
טוענים, שהם הטילו את צנחניהם בהרי נורבניה בשעה שתיים בלילה, ורק שלושה
מתוך שלושים איש שקפצו נהרגו; השאר יצאו שלמים. אם כי היו בנורבניה גם
תוצאות אחרות לחלושין.

התלמידים חייבים לדעת שפות לועזיות, מהן צרפתית ואנגלית, וחשיבות
מיוחדת מיחסים ליכולת לא רק לדבר בשפה ידועה בשטף, אלא גם למבטא השגור,
ולניב. מבטא קולניי ** או יורקשיירי ** באנגלית יקטין את החדרות מצד בני־הארץ.
אח"כ הוא לומד את חוקי ארץ האויב, המנהגים וההרגלים של תושביה, את הפסיכולוגיה
וסגולות האופי של היריב, ובעזרת מפות ותצלומים הוא רוכש לו לפני כל פעולה.
מושג ברור למדי על הסכיבה.

אחרי כל זה, או בו בזמן, הוא מקבל אמון חיל רגלים מיוחד, מעין זה של
ה"קומנדו", בהדגשה מיוחדת של: תרגול בנשק, אמון גופני, קרב פנים אל פנים,
הליכה בציד מלא, כושר־שדה, אלחושנות, אתות־מורס, קריאת־מפות, חבלת מכוניות
ומכונות ושמוש בחגמ. כל אחד מהנושאים האמורים, וכן רבים אחרים, ניתנים
לצנחנים ביסודיות גרמנית אופיינית. וכך יוצא, שצנחן בינוני כשהוא מציג כף רגל על
הקרקע אינו רק חייל מעולה וקצת בלשן בלבד, אלא גם תכנאי מומחה בתחום תפקידיו.
המתוד של הצניחה

בגלל הנובה המונבל שממנו קופצים הצנחנים משתמשים לצניחת האנשים
במתוד ה"קו הסטטי". בחלק האחורי של מעטה המצנח קבוע יתר המצנח, קצהו
השני מחובר בקרס־פלדה אל כבל המתוח מתחת לתקרת האווירון. כאשר החייל
קופץ החוצה, שומט היתר את המעטה מעל המצנח, הנפתח מיד. המעטים נשארים
תלויים, ונאספים אח"כ ע"י אחד מקבר האווירון כדי להשתמש בהם שוב.

הפרישה המידית של המצנח לפי מתוד זה מאפשרת לחיל לקפוץ אף מנובה:
של לא יותר מ־200 רגל, ואומרים כי שנים עשר איש יכולים לקפוץ תוך 10 דקות.
הם קופצים מנובה קטן, וכך הם יכולים לבחור בדיקנות את מקום רדתם. יש לזכור
פרט חשוב, כי במשך דקה בערך אחרי הגיעו לקרקע – הפולש הוא חסר אונים
לחלושין, ובזמן זה יכולים לטפל בו במדת בטחון יחסי.

ה מ ד י ם

חיל הצנחנים הגרמני משתמש בסוגי מדיום אחרים, אך התלכושת הרגילה מורכבת:
א. מעיל שצבעו כחול־אפור, עם פס חום או צהוב ולעתים לבן על הצווארון, כתפיות
עטורות פסים, כיסים עם לשון מכופתרת, על הזרוע השמאלית, מעל למרפק – נשר
זהב המחזיק בצפרניו זר העושר צלב קרס. על החזה מימין – סמל לבן של נשר

* ראה: מלון הידושי־מונחים. ** של סביבת לונדון או של צפון מזרח אנגליה.

שם, האוחז בצלב הקרס. ב. מכנסים רחבים מצבע ירוק־אפור, המשולשלים מעל לנעלים. קו ארום רק נמשך לאורך המכנס. ג. מנפים דוגמת החייל הרגלי, או נעלים גבוהות משורכות בצדן וסוליות נומי עכות. ד. מעל למעיל הם לובשים סוּת* נַבְרֶדִין שלמה, אפור־הירוקה, ורוכסן בחלקה הקדמי. שני כיס־יחזוה, ובמכנסיה שני כיסים מרוכסים. לרימונים. סמל לבן רקום על החזה הימני, בדוגמת המעיל. ה. לעתים לובשים את המעיל כשהוא פתוח, על נכי חולצת חקי או חולצה לבנה ועניבה שחורה. ו. כסיות־אמה (עד למרפק). ז. כובע פלדה ששוליו צרים מאד, עם שתי רצועות, אחת לפני האזנים ואחת מאחוריהן. כרגיל מוסוה הכובע בצבע החול, כשסמל הנשר עם הזר יצל־בהקרס בצרו השמאלי וטבלא מצבע הרנימנט, או גם מספרו — בצד הימני.

ה נ ש ק

א. תת־מקלע. שמי־סר' עם מחסנית טעונה, שמשקלו 11 ליטראות (להלכה), היורה 1500 יריות לדקה. הנשת הכדורים היא עיי מחסנית־חלוון, שיש בה 30 כדורים. הטות המסוכן הוא 200 ירד, אך הקליעה המדויקת היא במרחק 70 ירד בלבד. יכולים לירות בה מן הירך או מן הכתף. לא כל צנחן (לעתים רק אחר מחמשה) מצויד בתת־מקלע, אך כל אחד נושא אתו תחמושת עבורו, והיא: שש מחסניות של שלושים כדור, מקליבר 0.311.

ב. רובה מאוור, מקליבר 0.311 שהאתנח שלו מורה עד 2000 ירד. רובה זה הוא מדויק מאד, ודומה בהרבה ל־7.62 שלנו. יש בו אותה פעולת הכרית, אלא שהמאוור קל מזה שלנו ב־3 ליטראות. אין נושאים רובים בשעת הנחיתה, אלא משלשלים אותם אחר־כך. כל איש נושא 20 מלאים בני 5 כדורים בנרתיקי החגורה, או סביב הצוואר. ג. אנשי כל הדרגות מצוידים באקדח תופי או אבטומטי, הנתון בחגורה או בנרתיק־שכס. סכין מתקפל נתון בנעל, בשרוויל או על העורף מתחת לצווארון. ד. שני רימונים סגלגלים נמצאים בכיסי המכנסים ואפשר להסתירם בכף יד קמוצה, כדי שהצנחן יוכל להרים את הירים האוחזות ברימונים ולהטילם בשוכה המתקרב אליו לאסרו. בסוג רימונים גדול יותר משתמשים לפעולות הריסה. את אלה מורידים לצנחנים ב"ובילים" אחרי רדתם.

ה. ציוד והאספקה, שהאנשים נושאים אתם. כוללים:

צקלון, יריעת־קרקע, פנס־כיס, מפות, מנות מזון, שכמיה נגד נויס, כרדס, מכשיר־ירדיו, פניון, גרון או את קטנה, מימיה ומסכת גז. מזון: בשר וירקות משומרים, קניקיות, שוקולדה, סוכריות חמוצות, תיבת כדורי ויטמין צ' נגד עיפות; שני כדורים כאלה בכוחם לאפשר לאדם הליכה של שעות רבות במרץ רב ללא מזון ומים. הציוד מורד ממשוסים מלוים, בובילי עץ או פלדה הרומים מאד לכרי חלב. משלשלים אותם במצנחים מנובה שונה, ובנדלים שונים, בהתאם לתוכנם, אשר הוא: מרגמות בנות 2 או 3 אינץ', רובים, תתי־מקלעים, מקלעים, מכוונות יריה, רובים א.ט., תותחים א.ט., תותחים א.מ. קלים, תחמושת מכל המינים, משקפות, מכשירי רדיו משלשלים, רמוני יד, פצצות עשן, פנסים, פיקות מתפוצצות, פצצים, פתיל־הצתה, פצצות מדמיעות, נרונים, אתים, מספרים לחיתוך־תיל, אופנים ואופנוע קלים, חוש ברזל דוקר ואוהלים.

אחדים מהזבילים הגדולים נובדם מניע ל-8 רנל, הם עשויים פלדה עבה, ומסוים, עתים יש בהם פתח מן הצד וחרכים ממול לפתח, וכאשר תוקעים זביל כזה לתוך האדמה, הוא עלול לשמש עמדת-מצפה מצוינת. כלים כבדים, כגון תותח הרים של 75 מימ או חלקיו, מורדים על ידי מצנחים מיוחדים, ללא זבילים, לעומת זאת הם עטופים יפה יפה. אף תותחים כבדים מאלה, וטנקים קלים, יכולים להיות מובאים בדרך האויר.

מתודים של התקפה אוירית

להובלת צנחנים השתמשו עד כה במטוסי התובלה יונקר, יו 52 בלבד. זהו כמעט המטוס היחיד בין שלושה מנועים שבשימוש צבאי. (מחוץ לסוג אחד של מפציצים איטלקים הדומה לו כזה). במטוסים כבדים יותר בני ארבעה מנועים, משתמשים רק לשם הסעת צבא רגיל.

לפי המתודים שהשתמשו בהם הנרמנים בארצות השפלה, מבשרות להקות מפציצים כבדים בלויית מטוסי-קרב את בוא הצנחנים. המפציצים עמים אל מטרותיהם, לעתים כמאתים בבת אחת, ומטילים את מטענם על כל עיר, כפר או פרבר שבסביבה. מטוסי הקרב חנים סביב לשטח שהצנחנים עומדים לרדת בו, ועורכים התקפות מכונות יריה ותותחים אבטומטיים מנובה מועט.

הכוונה היא, להצמיד את האזרחים וכוחות ההגנה למקלט ולמחסה; לשבש את קוי התחבורה של ההגנה, ולהמטיר אש מכונות יריה על כל קבוצת חיילים העומדת הכן למול הצנחנים.

לאחר שמתוסי-הקרב השלימו את תפקידם, מנמיכים מטוסי-התובלה אל המקום המיועד לנחיתה. החיילים קופצים, ואחר כך פורשים המפציצים מסך עשן סביב החיילים שירדו, כדי לחפות על תנועותיהם. המחלקות או הכתות היורדות ראשונה משתדלות מיד להבטיח את אלה היורדות אחריהן.

המטוסים המלוים, לאחר שהטילו את האספקה, חוזרים לבסיסהם לשעון מטען נוסף. מטוסי התובלה באים על פי רוב בטייסות בנות שלושה או חמשה מטוסים. כדאי לציין כי, היות והצנחנים מסוגלים לצנוח במסכות גז, הרי יכולה להקדים לירידתם השלת פצצות גז מרעיל.

יש לזכור, כי בכרתים ובין הופלו ממטוסי האויב דחלילי 'צנחנים' רבים, בין שהכוונה היתה לגרום בזבוז תחמושת מצד המינים, בין שהתכונו להסיח את תשומת לבם של אלו המנסים להכחיד את הצנחנים שהצליחו. לרדת.

התקפת הילוח-צנחנים ונאונים משולה להתקפה בפצצות פטיות, — אשר אם לא תבטיחה פחד, גזו אמר זו, עלולות הן לגרם לא דלקות פטיות בלבד, אלא גם תבטיחה עצומה.

וינסטון צ'רצ'יל